

af 4 Aar, maa der dog have været nogen Mening i det. Som jeg sagde forleden Dag: Vi skulle vogte os for her paa Rigsdagen at være for ensidige. Vi ere ganske vist særlig Repræsentanter for Landbostanden, men naar Handelsstanden kommer Aar efter Aar og indtrængende paa deres Møder forlanger Filialer af Nationalbanken, vilde det være klogt og rigtigt, at den danske Rigsdag stillede sig saaledes, at de ikke kunde sige om os, at vi ere saa ensidigt sammensatte, at vi ikke regne Optrædinger fra Handelsstanden for noget, fordi de ikke have nogen Magt her. Vi staa os ved at tage Hensyn til dem, selv om vi sige til dem: I repræsentere kun et Mindretal. Vi kunne godt gaa til at opfylde deres Ønske, da selv Nationalbanken efter det, her er foretaget, ikke kan have noget mod det, og det saa meget mindre, som den jo, hvad jeg allerede har fremdraget, i 1901 skrev til Ministeriet, at den forventede, at der vilde blive stillet Forslag om, at der skulde være flere Filialer.

Det ærede Medlem for Bogense indrømmede for Resten, at de nok kunde faa billige Penge fra Filialerne, men saa vare Afviklingsforholdene vanskelige. Det fik jeg ikke nærmere Klarhed paa, men jeg synes, det ærede Medlem der modsagde sig selv noget. Er der nogle underlige Historier med deres Tilbagebetaling, er det noget, der nok kan rette sig, det ser dog altfor latterligt ud, at de der skulde kræve vanskeligere Betalingsmaader end andre Banker. Og hvordan man nu end vender og drejer det, er det en Kendsgerning — jeg ved ikke, hvordan Forholdene ere i Odense, men jeg ved, hvordan det staar til med Sparekasserne baade i Aarhus og i Randers —, at i Aarhus har Formanden selv sagt til mig, at de kunne regne med, at det gavner dem $\frac{1}{4}$ pCt. at gøre Forretninger med Filialen. Ofte har den til gode 1, 2 til 3 Mill. Kr., som den laaner dem, og har stor Fordel af. Jeg ved, at Sparekassemændene i Randers rejse ned og laane af Nationalbankfilialen i Aarhus. Følgelig er det en Kendsgerning, at man bruger den og har Forbindelse med den. Men saa vilde det jo være rart, at vi ikke fra Randers skulde være nødtte til at rejse ned til Aarhus, eller fra Viborg til Randers eller fra Esbjerg til Kolding,

thi det gør Forretningerne tunge. Og den Argumentation, som det ærede Medlem for Bogense brugte, at det vilde være besværligt for Banken, naar den kom ud i ny Byer at vinde Kunder, idet den kunde komme ind med usolide Folk, er jo en forfærdelig gammeldags Argumentation. Jeg troede, at det ærede Medlem kendte Bankvirksomhed godt nok til at vide, at de nu til Dags have saa gode Underretningsskilder, at ikke blot Nationalbanken, men alle Banker kunne faa Oplysning om hver eneste Person og hvert eneste Firma, at man lige paa en Prik kan sige: Den Mand kunne vi give saa meget Kredit, den Mand kan kun faa en begrænset Kredit. De kunne faa Oplysninger om alt muligt, og det kan enhver næsten faa, saa der er ingen Fare for, at en Bankfilial, der begynder, skulde staa saaledes hjælpeløs, at den ikke havde Kendskab til Folk. Det har ikke noget paa sig, og jeg tror, at det, at vi faa Filialerne ud, vil gavne ikke blot Købmændene, men ogsaa langt videre ud.

Oprettelsen af Filialer vil have til Følge, hvad jeg lægger lige saa megen Vægt paa, som paa det alt nævnte, ikke alene, at Renten trykkes, men at Nationalbanken tvinges til at blive den ledende Bank her i Danmark. Det er det, den bør være. Det er den Bank, der skal tage Bestemmelse om, hvorledes Renten skal sættes i Henhold til Verdensstrømningen, om den skal sættes op eller ned. Det er den, der i Almindelighed skal sætte Kursen paa Sterling, og den skulde helst ogsaa være den, der i Handel og Vandel skulde føre an. Det ærede Medlem sagde, at naar den skulde binde Penge i Handelsforetagender, kunde den i vanskelige Tider blive daarligt stillet. Det er akkurat det modsatte af den Opfattelse, man ellers har. Nationalbanken har snarere bundet for mange Penge i faste Ejendomme, Jernbanelaan, Kommunelaan, faste Laan, som staa for en lang Tid, og som man ikke i vanskelige Tider kan faa opsagt. I Handelsomsætningen gaar det derimod i kortere Tid, det er Forpligtelser, der vare 1, 2, 3 Maanedere. Altsaa, det ærede Medlem modsiger sig selv i stærkeste Grad. Det, at en Bank engagerer sig i Handelsforpligtelser, Veksler paa 1—3